

Sygn. akt II UK 577/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku Z. M.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 kwietnia 2013 r. zaskarżony apelacjami Z.M. oraz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W., i oddalił odwołanie oraz apelację Z. M. w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej od dnia 1 stycznia 2010 r. na kwotę 1.598,48 zł oraz przyznanie nieobniżonej emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40% podstawy wymiaru za 15 lat służby i 2,6% podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie objętym decyzją z 13 kwietnia 2012 r. oraz zmienił decyzję z dnia 23 listopada 2009 r. w ten sposób, że okresy pracy ubezpieczonego od maja 1962 r. do kwietnia 1967 r. w Konsulacie Generalnym

PRL w L. na stanowisku *attaché* konsularnego i w okresie od dnia 10 czerwca 1976 r. do dnia 30 czerwca 1980 r. w Ambasadzie PRL w W. na stanowisku radcy, zaliczył do wysługi emerytalnej według współczynnika 1,3%, a w pozostałym zakresie odwołania oddalił.

Wobec zarzutów apelacji policyjnego organu rentowego co do kwalifikacji służby ubezpieczonego w okresie od dnia 18 września 1950 r. do dnia 9 stycznia 1981 r., Sąd Apelacyjny stwierdził, że ubezpieczony, pełniąc służbę w Departamencie I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, był funkcjonariuszem organów bezpieczeństwa państwa, o którym mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388) i w konsekwencji wskaźnik podstawy wymiaru emerytury za te okresy prawidłowo obniżono do 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby.

Skargę kasacyjną ubezpieczonego oparto na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145; dalej „ustawa nowelizacyjna”), art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708; dalej „ustawa emerytalna Policji”) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji (...), art. 15 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 15b ust. 2 ustawy emerytalnej Policji przez stwierdzenie, że jego emerytura za 15 lat służby nie wynosi 40% podstawy jej wymiaru, lecz jedynie 10,5% podstawy jej wymiaru.

Podniesiono również zarzut naruszenia przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, „którego ujawniająca się obecność na tle sprawy wymaga bezpośredniej interwencji Sądu Najwyższego w interesie publicznym poprzez kasację zaskarżonego wyroku”. Wskazano na kwestię, „czy w związku ze wznowieniem w trybie art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do emerytury policyjnej i jej wysokości (w decyzjach organu rentowego oznaczano, że ich przedmiotem jest ponowne ustalenie tylko wysokości emerytury policyjnej, choć w istocie musiały dotyczyć ponownego ustalania prawa do tych emerytur), organ rentowy był zobowiązany do uprzedniego uchylecia dotychczasowej decyzji ustalającej prawo emeryta policyjnego, stosując tryb przewidziany w art. 151 k.p.a. w związku z art. 180 k.p.a. i art. 11 ustawy emerytalnej Policji, a jeżeli tak to dlaczego, oraz czy w obrocie prawnym mogły pozostawać dwie odmienne decyzje o ustaleniu prawa tej samej osoby do emerytury milicyjnej (nazywanej także emeryturą policyjną), przewidującą wyższy wymiar emerytury aniżeli w decyzji ponownie ustalającej prawo i wysokość emerytury policyjnej w trybie art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej oraz dlaczego?”. Inne istotne zagadnienia to domaganie się oceny, „które właściwie okoliczności są prawnie relewantne dla ustalenia przesłanki „pełnienia służby” wymaganej dla stosowania przepisu art. 15b ustawy o emeryturach policyjnych, a które stosowanie tego przepisu wykluczają”, oraz wynikające z krytyki poglądu przyjętego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210, „zastosowanie art. 15 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 15b ust. 2 ustawy emerytalnej Policji w okolicznościach wymagających stosowania przepisu art. 15 ust. 1 odpowiednio, czyli ściśle ze względu na wskazany przypadek odesłania numerycznego”.

Podniesiono również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przepisy wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są jednoznaczne i nie wymagają pogłębionej analizy prawnej. Oznacza to, że na gruncie niniejszej sprawy nie jest konieczna zasadnicza wykładnia ustawy, mająca znaczenie dla prawidłowego stosowania prawa przez sądy powszechne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). W powołanej przez skarżącego uchwale Sąd Najwyższy stwierdził, że żaden rodzaj ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, możliwości prawnych ani argumentów do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są „jednoznacznie czytelne”, a zatem nie wymagają szczególnie pogłębionej analizy.

Oczekiwanie na wyjaśnienie, czy skarżący pełnił służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, przez sformułowanie - w związku z zarzutem naruszenia art. 223 § 1 i § 2 k.p.c. – pytania, „które właściwie okoliczności są prawnie relewantne dla ustalenia przesłanki „pełnienia służby” wymaganej dla stosowania przepisu art. 15b ustawy o emeryturach policyjnych”, jest natomiast niedopuszczalną próbą podważenia wiążących Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustaleń poczynionych przy uwzględnieniu informacji o przebiegu służby sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej - Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu na podstawie danych osobowych, środka dowodowego równorzędnego z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzonym na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawionym przez właściwe organy (por. § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004 r. w sprawie trybu

postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin, Dz.U. Nr 239 poz. 2404 ze zm. i art. 13a ust. 5 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) .

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).